

Satans Eden nr. 171
Suverenitet del 7 - Vår holdning til den
9. juni 2024
Brian Kocourek, pastor

**Dette er en automatisk oversettelse gjort med et dataprogram.
Nøyaktigheten er derfor ikke like bra som et menneske kan gjøre.**

God morgen, alle sammen.

Dette blir Satans Eden nr. 171, og det handler om Guds suverenitet og vår holdning til den. Så la oss bare lese før vi går til bønn.

1 Krøn 29,11 *"Din, Herre, er storheten og makten og æren og seieren og majesteten, for alt som er i himmelen og på jorden, er ditt; ditt er riket, Herre, og du er opphøyet som hode over alle."*

Denne morgenen vil jeg fortsette vårt studium av Guds suverenitet.

La oss bøye hodene våre i bønn.

Kjære nådige Far, det er den ene tingen som vi trenger å forstå mer enn noe annet, det er Din Suverenitet, for uansett hva som rammer oss, hva som ser ut til å komme over oss, som en endetidens prøvelse. Men, Herre, vi vet at alt er med hensikt, alt er planlagt.

Alt dette er for å frembringe den karakteren som Du er ute etter i oss. Det er alt sammen for å gjøre oss mer lik Deg. Og så, Far, når Du vet at vi vil bli og er bestemt til å bli likedannet med Din førstefødte Sønns bilde, og når Du vet hvilke prøvelser Han gikk gjennom, så gir Du oss en liten smaksprøve, bare slik at det vil justere våre karakterer. Så, Far, vi overgir oss til din justering. I Jesu navn ber vi. Amen.

Du kan sette deg.

Så langt har vi gått grundig gjennom temaet om **Guds suverenitet, men i dag ønsker jeg å se på vår holdning til den.**

Neste uke begynner vi en miniserie på ti gudstjenester som tar for seg De ti bud. Vi vil imidlertid anvende disse ti reglene på ekteskapet for å vise deg hvordan vi kan få et bedre ekteskap ved hjelp av disse reglene.

De ti bud er altså ti regler som Gud har fastsatt for sin familie, slik at vi kan ha et rett forhold til ham som vår himmelske Far.

Husk at ordet Torah betyr Faderens instruksjoner. Det er de fem første bøkene i Det gamle testamentet.

Gud har fastsatt disse ti reglene for å styre våre liv, og hvis vi bruker disse ti reglene i vårt ekteskap, vil vi også få et godt ekteskap.

Derfor vil jeg kalle dem de ti bud i ekteskapet og vise deg hvordan hvert av dem er spesielt utformet for å hjelpe deg til å utvikle et mer gudfryktig forhold i ekteskapet.

Denne formiddagen skulle være vår siste preken om Guds suverenitet, og derfor vil vi denne formiddagen vise hvordan vi bør forholde oss til den.

Når vi skal forstå sannheten om Gud og hans natur, må vi komme til den konklusjon *at suverenitet kjennetegner hele Guds vesen.*

Han er suveren i alle sine egenskaper. Og de siste ukene har vi undersøkt vår Herre, i Hans suverenitet, både når det gjelder utvelgelse og forkastelse. Vi har også undersøkt Hans barmhjertighet og Hans nåde i lys av Hans suverenitet.

Nr. 1) Han er suveren i utøvelsen av sin makt. *Hans makt utøves slik Han vil, når Han vil, og hvor Han vil. Dette faktum er bevist på hver eneste side i Skriften.*

Nr. 2) Gud er suveren i sin barmhjertighet. *Og det er nødvendigvis slik, for barmhjertighet er styrt av viljen til Ham som viser barmhjertighet. Barmhjertighet er ikke en rettighet som mennesket har krav på.*

Barmhjertighet er den vidunderlige egenskapen hos Gud som gjør at Han har medlidenhet med og lindrer oss som er elendige stakkarer. Gud skjenker sin barmhjertighet til hvem han vil, og han holder den tilbake som det passer ham selv.

Nr. 3) Gud er suveren også i sin kjærlighet. *Han elsker den Han velger å elske. Det kan virke vanskelig for de fleste å ta imot, men det er helt sant. Men hvem vil ta imot det?*

I Johannes 3,27 leser vi: "*Et menneske kan ikke ta imot noe uten at det blir gitt ham fra himmelen*". Når vi sier at **Gud er suveren** i sin kjærlighet, mener vi at han elsker den han velger.

Gud elsker ikke alle; hvis Han gjorde det, ville Han elske Djevelen. Hvorfor elsker ikke Gud djevelen? Fordi det ikke er noe i ham å elske; fordi det ikke er noe i ham som kan tiltrekke seg Guds hjerte.

Selv om de var brødre, hatet Gud Esau, men han elsket Jakob. Hvorfor var det slik? Fordi Jakob var en del av Guds tanker fra begynnelsen av. Gud elsker altså den Han ønsker å elske. Dette betyr at Han er suveren i sin kjærlighet.

Nr. 4) Gud er suveren i sin nåde. Dette er nødvendig, for nåde er en tjeneste som vises til dem som ikke fortjener det. Faktisk blir den gitt til noen som fortjener Hans misbilligelse og straff.

Nåde er det motsatte av rettferdighet. Rettferdigheten krever en upartisk håndhevelse av loven. Rettferdigheten krever at enhver skal få det som tilkommer ham, sin belønning eller straff.

Bibelen lærer at "*enhver skal få sin lønn etter det han har gjort i kjødet*". Likevel rettferdiggjør Han noen som om de aldri hadde gjort det. Hvorfor er det slik?

En dommer trenger ikke vitne mot kona si. Han kan bare frikjenne henne med en gang.

Men rettferdigheten kan verken gjøre mer eller mindre enn dommeren. Rettferdigheten skjenker ingen tjenester og tar ikke hensyn til personer. Likevel benåder dommeren den ene og ikke den andre. Rettferdigheten selv viser ingen medlidenhet og kjenner ingen barmhjertighet. Men etter at rettferdigheten er fullt ut tilfredsstilt, strømmer nåden frem. Og husk at Jesus døde, så du slipper å dø. Han har allerede tatt straffen, så hvorfor gi deg en dobbeltstraff? Ikke sant?

Guddommelig nåde gis ikke på bekostning av *rettferdighet*, men **Rom 5,21 sier at "*nåden hersker gjennom rettferdighet*"**, og hvis nåden hersker, så er nåden suveren.

Nåde har blitt definert som Guds ufortjente gunst, og hvis den er ufortjent, kan ingen gjøre krav på den som sin rett.

Jeg kan tenke meg at det ikke går så bra med denne dumme generasjonen av mennesker som forventer at alt skal gis dem gratis.

Men hvis nåden er ufortjent og ufortjent, har ingen rett til den. Hvis nåden er en gave fra Gud, kan ingen kreve den. Den er med andre ord ikke en gjenytelse for ditt arbeid. Når frelsen er av nåde og er en fri gave fra Gud, kan han derfor skjenke den til hvem han vil, og de han ikke vil, trenger han ikke å gjøre det.

Så denne morgenen vil jeg gjerne undersøke vår holdning til Guds suverenitet, og hva som bør være vår holdning til vår suverene Gud.

Matteus 11:26 leser vi. *"Slik er det også, Far, for slik syntes det godt i dine øyne."* Legg nå merke til at Hans fokus ikke er på hva Han ønsker, men faktisk, det virker godt for Deg, Gud. Det virker godt for Deg, Far.

Hver sannhet som åpenbares for oss i Guds ord, er der ikke bare for å informere oss, men også for å inspirere oss. Bibelen er ikke bare gitt oss for å tilfredsstille vår nysgjerrighet, men for å oppbygge vår sjel.

Guds suverenitet er noe mer enn bare en doktrine som forklarer årsaken til og hensikten med Guds styre:

Den er utformet som et motiv for gudsfrykt. Og den er gjort kjent for oss, slik at den **fremmer et rettskaffent liv.** Og den er åpenbart for oss for å **underkaste oss våre opprørske hjerter.**

En sann erkjennelse av Guds suverenitet vil gjøre oss mer ydmyke enn noe annet. Det bringer også våre hjerter til enkel underkastelse for Gud. Og det får oss til å oppgi vår egen egenvilje.

Det får oss også til å glede oss over bevisstheten om Guds fullkomne vilje.

Når vi taler om Guds suverenitet, taler vi om Guds guddommelighet. I sin fulle og dypeste betydning betegner Guds suverenitet karakteren og vesenet til Den Ene hvis velbehag utføres og hvis vilje iverksettes.

Å virkelig erkjenne Guds suverenitet er å se på den suverene selv. Det er å komme inn i august-nærværet til "Skaperen av alle ting". Det gir oss anerkjennelse av Gud **"som er hellig i all sin herlighet"**.

Virkningen av et slikt syn kan vi lære av erfaringene til Guds profeter, som har fortalt oss om sine opplevelser, helt frem til i dag. Profetene har alle beskrevet sine erfaringer og sitt syn på Herren Gud.

Legg merke til Job. Han er den som Herren selv sa i **Job 1:8**. "Det finnes ingen som ham på jorden, en fullkommen og rettskaffen mann, en som frykter Gud og skyr det onde."

På slutten av Jobs bok får vi se Job i Guds nærvær, og hvordan presenterer Job seg selv når han står ansikt til ansikt med Jehova?

Han sier i **Job 42,5.6**: "Jeg har hørt om deg med øret, men nå ser mitt øye deg, og derfor avskyr jeg meg selv og omvender meg i støv og aske."

Slik åpenbarte synet av Gud Hans fryktingytende majestet. Og det fikk Job til å avsky seg selv og fornedre seg for den Allmektige.

Og hva med **Jesaja. 6:1-13**. I det sjette kapittelet ser vi en scene som har få sidestykker selv i Skriften. Profeten ser Herren på tronen, og hans trone er "høy og opphøyet".

Og over denne tronen stod serafene med tilslørte ansikter og ropte: "Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskaenes Herre." Hva er så virkningen av denne scenen på denne Guds profet?

Vi hører ham si i vers **5**: "Da sa jeg: Ve meg, for jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt i et folk med urene lepper; for mine øyne har sett kongen, hærskaenes Herre."

Synet av Gud gjorde Jesaja ydmyk og fikk ham til å innse sin egen intethet.

La oss igjen se på profeten Daniel. Mot slutten av sitt liv fikk denne Guds mann se Herren i hans "teofaniske" manifestasjon. Han viste seg for sin tjener Daniel i menneskeskikkelse, "kledd i lin" og med lendene "ombundet med fint gull".

Dette var et symbol på Guds hellighet og guddommelige herlighet. Vi leser at "Hans legeme var som beryll, og hans ansikt var som et lyn.

Og hans øyne var som ildlamper, og hans armer og føtter var som fargen på blankpolert kobber, og hans ords røst var som røsten fra en skare."

Daniel forteller hvilken virkning dette synet hadde på ham og dem som var sammen med ham.

Vi leser i **Daniel 10,6-9**: "*Og jeg, Daniel, var den eneste som så synet, for de mennene som var sammen med meg, så ikke synet; men det kom en stor rystelse over dem, så de flyktet og gjemte seg.*

Derfor ble jeg alene igjen og så dette store syn, og det var ingen kraft igjen i mig. For min skjønnhet var blitt til fordervelse i meg, og jeg hadde ingen kraft igjen.

Men jeg hørte hans ords røst, og da jeg hørte hans ords røst, lå jeg i dyp søvn på mitt ansikt og vendte ansiktet mot jorden."

Enda en gang får vi se at det å se den suverene Guds nærvær med våre egne øyne, selv ved et syn, får vår egen dødelige styrke til å bli til pulver. Tørker inn. Og resulterer i at mennesker blir ydmyket ned i støvet foran sin Skaper.

Hva bør da vår holdning være til den Høyeste Herre? Vi svarer,

Nr. 1) En av gudsfrykt. Hvorfor er det slik at massene av mennesker i dag er så fullstendig ubekymret for åndelige og evige ting? De ser ut til å være slik Gud beskriver dem i denne endetiden, "*mer glad i nytelse enn i Gud*"?

Hvorfor er det slik at selv på slagmarken er mengder av mennesker så likegyldige til sin sjels ve og vel? Hvorfor blir folks trass mot himmelen mer åpen og mer motstandsdyktig?

Svaret finner vi i **Romerbrevet 3,18**: "*Det er ingen gudsfrykt for deres øyne.*"

Igjen, hvorfor har Skriftens autoritet og en stadfestet Guds profet blitt så åpenbart frastøtende de siste årene?

For 40 år siden hørte du ingen som var i dette budskapet som talte mot profeten. Nå taler de veldig arrogant, og de taler som om broder Branham var en orm, og de er en slags stor mann. Vel, det er bare fullstendig respektløst, for det første. Men hvorfor så mye i de siste årene?

Hvorfor er det slik at selv blant dem som bekjenner seg til å være Herrens folk, de budskapstroende, er det så lite virkelig forståelse og derfor ingen underkastelse under Hans Ord?

Og hvorfor blir Hans meninger, Hans verdier og Hans vurderinger så lite aktet og så lett satt til side? Det er Hans Doxa. Hvorfor skulle du ikke ønske deg den ene tingen som Han garanterte i bønnen til Faderen? Han sa: "Far, gi dem din Doxa, som du gav meg. Dine meninger, som du ga meg. Dine verdier, som du gav meg. Dine vurderinger, som du gav meg? Han ba om at vi måtte være ett, slik som Han og Faderen var ett. Så hvorfor har de så liten respekt for Hans lære, Hans meninger, Hans verdier?

Hvordan kan det ha seg at en Guds mann kan fordømme synd i kirkebenkene, og likevel går folk ut i sinne og ikke engang har anstendighet nok til å ønske å være i rett forhold til Gud?

Men det som må understrekes i dag, er at Gud er en Gud som må fryktes. Og menneskene er bare uvitende om den ene tingen.

Ordspråkene 1:7 gir oss svaret, og de lærer oss ikke hva som står der: *"Frykt for Herren er begynnelsen til visdom"*.

Lykkelig er den som er blitt grepet av ærefrykt over Guds majestet, og som har sett en visjon av Guds storhet og hans uovertrufne hellighet, sammen med hans fullkomne rettferdighet, hans uimotståelige kraft og hans suverene nåde.

Noen vil kanskje tenke: **"Men er det bare de ufrelste, de som står utenfor Kristus, som trenger å frykte Gud"**? Da er det tilstrekkelige svaret at de frelste, de som er i Kristus, blir formanet til å arbeide på sin egen frelse med **"frykt og beven"**.

Det fantes en tid da vi omtalte en ekte troende som en **"gudfryktig mann"**. Men dette ordtakene er nesten utdødd, og det viser hvor langt vi har falt og fjernet oss fra Skriften.

Men Gud, som ikke forandrer seg, sa en gang i **Salme 103,13**: "Som *en far har medlidenhet med sine barn, slik har Herren medlidenhet med dem som frykter ham.*" Vil du ha hans medlidenhet, så frykt ham.

Når vi snakker om **"gudsfrykt"**, mener vi selvfølgelig ikke en frykt som en slave har for sin herre, en holdning som synes å være fremherskende blant hedningene i forbindelse med deres guder.

Nei, vi mener den **holdningen som Gud lover seg selv å velsigne**. Den holdningen som Jesaja talte om da han sa i **Jesaja 66,2**: *"Til dette mennesket vil*

jeg (Herren) se, til den som er fattig og har en sønderknust ånd og skjelver for mitt ord".

Det var dette apostelen Peter hadde i tankene da han skrev **1. Peter 2,17**: "*Ær alle mennesker. Elsk brorskapet. Frykt Gud. Hedre kongen*".

Og ingenting vil fremme denne gudsfrykten som en erkjennelse og forståelse av Guds suverenitet.

Hva bør da vår holdning til Guds suverenitet være? Vi svarer igjen,

1. en som viser implisitt lydighet. Et virkelig syn på Gud fører til erkjennelsen av vår litenhet og intethet, og gir oss en følelse av avhengighet og av å kaste oss selv på Gud. Dere virker alle litt dystre i dag, men bare vent til slutten av prekenen. Da vil dere forstå.

Det virkelige synet på **Den høyeste dommer** fremmer gudsfryktens ånd. Dette fører i sin tur til en lydig vandring. Dette er da motgiften mot ondskapen i våre hjerter.

Og bare hvis Kongressen fryktet Gud, ville du ikke se alle de fanteriene som finner sted i dag.

Naturligvis er mennesket fylt av en følelse av sin egen betydning. Med sin storhet og selvtilstrekkelighet. Som er hans stolthet og opprør. Akkurat som sin far Satan, i begynnelsen.

Men det som virkelig kan korrigere våre holdninger, det som virkelig kan forandre vår ånd, er å se den mektige Gud åpenbaret foran oss. For dette alene vil virkelig ydmyke oss. Så du vil enten rose deg av deg selv, eller du vil rose deg av Gud.

Du vil enten leve for å tjene og behage deg selv, slik vi ser at alle gjør i dag, eller du vil søke å tjene og behage Herren. Jesus sa: "**Ingen kan tjene to herrer.**"

Matteus 6:24 *Ingen kan tjene to herrer; for enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde fast ved den ene og forakte den andre. Du kan ikke tjene Gud og mammon.*

Men hør på dette: Ulydighet avler ulydighet. Det var en hovmodig farao som sa i **2. Mosebok 5,2**: "*Hvem er Herren, at jeg skulle adlyde hans røst og la Israel gå? Jeg kjenner ikke Herren, og jeg vil ikke la Israel gå.*"

Men for Farao var hebreernes Gud bare en gud, en blant mange. Et maktesløst vesen som ikke trengte å bli fryktet eller tjent. Så hvorfor?

Fordi hans egne guder bare var fantasi i hans eget hode. De var slik, og det var alt han visste. Og slik er det også i dag blant folket.

Hvor sørgelig feil han tok. Hvor bittert han måtte betale for sin feiltagelse, som han snart oppdaget. Men det jeg vil at dere skal se, er at Faraos trassige sinnelag **var frukten av respektløshet og uvitenhet**. Og det var hans uvitenhet.

Og **hans egen respektløshet var en konsekvens av hans egen uvitenhet** om Guds allvitende og allmektige vesens autoritet.

Det gamle ordtaket sier: "**Tåper går med spissnaglede sko der engler frykter å tråkke**." Og hvor sann er ikke den historien selv i dag?

Hvis respektløshet avler ulydighet, så vil sann ærbødighet produsere og fremme lydighet. Hvorfor tror du at de som sluttet å tro på budskapet i Malakias 4, er så hovmodige? Det er fordi de i sin egen uvitenhet nektet å ransake skriftene for å se om de i det hele tatt var i troen.

Hvordan jeg i mange år før de forkastet dette budskapet, forsøkte å ha intelligente og dyptfølte diskusjoner med mange av deres ledere. Men de avviste og vendte seg bort fra læresetningene i dette budskapet.

Å innse at Den hellige skrift er en åpenbaring fra Gud, som formidler oss Hans tanker og definerer Hans vilje for oss, er det første skrittet mot praktisk gudsfrykt.

Når vi erkjenner at Bibelen er Guds ord, og at dens forskrifter er Skaperens egne forskrifter, vil vi innse hvor forferdelig det er å forakte og ignorere Hans forskrifter.

Å ta imot Bibelen som adressert til vår egen sjel, gitt oss av Skaperen selv, vil få oss til å rope ut slik David gjorde i Salmene.

Salme 119,36.133: "Vend mitt hjerte til dine vitnesbyrd. Ordne mine skritt i ditt ord".

Når vi først har forstått Ordets opphavsmanns suverenitet, vil det ikke lenger være et spørsmål om å velge blant Ordets forskrifter og lover, og bare velge ut dem som faller i smak.

Men vi vil se at intet mindre enn en helhjertet underkastelse er passende for den enkelte. Hva bør være vår holdning til Guds suverenitet? Vi svarer, nok en gang,

Nr. 2) En fullstendig anerkjennelse og aksept. En sann anerkjennelse av Guds suverenitet vil utelukke all murring.

Dette er en selvfølge, men vi bør likevel dvele dypere ved det. Det er naturlig å mumle når vi er blitt syke eller plaget. Det er naturlig å klage når vi blir fratatt det vi har satt oss fore.

Fordi vi tror at eiendelene våre ubetinget er våre. Vi føler at når vi har gjennomført våre egne planer med omhu og grundighet, så har vi rett til suksess.

Når vi gjennom hardt arbeid har utviklet en "**kompetanse**", mener vi at vi fortjener å beholde og nyte godt av den velstanden vi har gjort oss fortjent til.

Når vi er omgitt av en lykkelig familie, føler vi at ingen makt lovlig kan komme inn i den sjarmerende sirkelen og slå ned en av våre kjære.

Og hvis vi i noen av disse tilfellene blir skuffet, som ved konkurs eller død, er det menneskelige hjertets perverterte instinkt å rope ut mot Gud.

Men hos den som av nåde har erkjent Guds suverenitet, forstummer denne knurringen. I stedet bøyer vi oss for Guds vilje og erkjenner at Han ikke har rammet oss så dypt som vi fortjener.

Jeg vet at jeg kan si amen til det. Jeg sier at jeg er veldig takknemlig for at Han bare plaget meg så mye. Han kunne bare ha utslettet meg, og jeg ville ha fortjent det. Ok, men Gud er Gud. Han er en barmhjertig Gud.

En sann anerkjennelse av Guds suverenitet vil være en bekjennelse av Guds fullkomne rett til å gjøre med oss som Han vil. Jeg har aldri klaget over dette. Jeg er lei for det. Men jeg skulle gjerne vært 100 %. Men vet du hva?

Jeg er villig til å leve med det, for det er ikke min vilje, men Hans vilje som skal skje.

Jeg mener, å ha denne lidelsen har faktisk fått hjertet mitt til å søke Ham dypere. Og det har vært 90 prekener siden da.

En sann anerkjennelse av Guds suverenitet vil vedkjenne seg Guds fullkomne rett til å gjøre med oss som Han vil. Den som bøyer seg for Guds velbehag, vil anerkjenne Hans absolutte rett til å gjøre med oss som det passer Ham.

Om Han velger å sette oss på prøve gjennom fattigdom, eller sette oss på prøve gjennom sykdom, eller sette oss på prøve gjennom å miste våre kjære. Selv om hjertet blør fra hver eneste pore i oss, vil det si: "*Skal ikke dommeren over hele jorden gjøre rett!* Som Job sa.

Ofte vil det være kamp. Det kjødelige sinn ser ut til å forbli i den troende til slutten av hans jordiske dager. Slik er denne dødens kropp.

Men selv om det kan være en konflikt i vårt sinn, kan den som virkelig har overgitt seg til denne velsignede sannheten, likevel høre Jesu stemme, som da han talte til havet: "*Vær stille*".

Og stormen som raste innvendig, vil stilne, og den underkuede sjelen vil løfte et tårevått, men tillitsfullt blick mot himmelen og si: "*La din vilje skje*."

En slående illustrasjon av en sjel som bøyer seg for Guds suverene vilje, finner vi i historien om Eli, Israels yppersteprest. Lytt nå til denne historien.

I 1. Samuelsbok 3,1-21 får vi høre hvordan Gud åpenbarte for det lille barnet Samuel at han skulle drepe Elis to sønner på grunn av deres ugudelighet.

Om natten overbringer Samuel dette budskapet til den gamle presten. Det er vanskelig å tenke seg en mer rystende beskjed fra hjertet til en from forelder.

Beskjeden om at en sønn skulle bli rammet av plutselig død, ville under alle omstendigheter være en stor prøvelse for enhver far.

Men å få vite at hans to sønner, som var i sin beste alder, og som ikke var forberedt på å dø, skulle bli utryddet av Guds dom. Det må ha vært overveldende.

Men hva skjedde med Eli da han fikk høre det tragiske budskapet fra Samuel? Ropte han til Gud om å ombestemme seg? Nei, så hva svarte han da han hørte de forferdelige nyhetene?

Han ropte ikke til Gud om å skåne guttene sine. **I 1. Samuelsbok 3,18** leser vi hva svaret hans var. "*Og han sa: Det er Herren, la ham gjøre det som synes ham godt.*"

Ja, det ville jeg. Kunne du gjort det hvis Gud tok sønnen din? Hva? Det er Herren. La ham gjøre det han synes er godt.

Og han sa ikke et ord til om dette emnet. For en vidunderlig underkastelse! Hvilken sublim resignasjon! Hvilken manifestasjon av den guddommelige nådens makt til å kontrollere de sterkeste følelser i det menneskelige hjerte.

Hvilken kjærlighet til Gud å underkaste seg sin egen vilje og bringe den i en total underdanig tilstand overfor den suverene Gud.

Et annet eksempel, som er like slående, finner vi i Jobs liv. Som vi alle vet, var Job "**en som fryktet Gud og unngikk det onde**". Han hatet det.

Hvis det noen gang var noen som med rimelighet kunne forvente at Guds forsyn ville smile til ham, så var det Job. Men hvor godt gikk det med ham?

En tid så alt ut til å gå hans vei. Herren fylte hans koger ved å gi ham syv sønner og tre døtre. Han hadde fremgang i sine forretninger til han eide store eiendeler.

Men plutselig ble solen skjult bak mørke skyer. På en eneste dag mistet Job ikke bare flokkene sine, han mistet også tusenvis av sauer, tusenvis av kameler og alt annet, men også hans sønner og døtre.

Han fikk høre at kveget hans var blitt bortført av røvere, og at barna hans var blitt drept av en syklon. Og hvordan mottok han denne meldingen? Lytt til ordene hans: "**Herren har gitt, og Herren har tatt.**"

Han bøyd seg for Guds suverene vilje. Han sa: "Herren har gitt, og Herren har tatt. Velsignet være Hans navn. Han bøyd seg for Guds suverene vilje. Han sporet sine lidelser tilbake til deres første årsak. Han så bak sabéerne som hadde stjålet kveget hans.

Han så forbi vindene som hadde ødelagt barna hans, og så Guds hånd. Men ikke bare erkjente Job Guds suverenitet, han frydet seg også over den.

Til ordene han sa i **Job 1,21 "Herren har gitt, og Herren har tatt", la** han til: "**Velsignet være Herrens navn**". Igjen ser vi en søt underkastelse! En sublim resignasjon!

En sann erkjennelse av Guds suverenitet får oss til å holde alle våre planer i en venteposisjon i påvente av Guds vilje.

Det får oss til å gi akt på de ord vi leser i **Jak 4,13-15**: "*Gå nå, dere som sier: I dag eller i morgen vil vi dra til en slik by og bli der et år og kjøpe og selge og få fortjeneste:*

Dere vet ikke hva som skal skje i morgen. For hva er deres liv? Det er bare en damp, som kommer til syne en kort tid og så forsvinner. Derfor bør I si: Om Herren vil, så skal vi leve og gjøre det ene eller det annet."

Det får oss til å innse at Gud har absolutt makt over leiren og former den etter sin egen vilje.

Ja, det er Herrens vilje, det må vi erkjenne. Det er Ham som bestemmer hvor jeg skal bo. Det er Ham som bestemmer under hvilke omstendigheter jeg skal leve. Om det skal være i rikdom eller fattigdom.

Enten jeg er frisk eller syk. Det er opp til Ham å si hvor lenge jeg skal leve. Det er Ham som bestemmer hvor jeg skal være når kirkedørene åpnes. Det er Ham som bestemmer om jeg skal visne ned i ungdommen som blomsten på marken, eller om jeg skal leve i tre hundre og ti år. Det er ikke min vilje, men din vilje skal skje. Men erkjenner vi i det hele tatt Hans vilje?

Å virkelig lære denne leksen er å nå et høyere nivå i Guds skole, og selv når vi tror at vi har lært den, oppdager vi gang på gang at vi må lære den på nytt.

Nr. 3) Vår holdning bør være preget av dyp takknemlighet og glede. Når hjertet forstår denne sannheten om Guds suverenitet, frembringer det noe helt annet enn en surmaget bøyning for det uunngåelige.

Filosofien i denne fortapte verden vet ikke noe bedre enn å "gjøre det beste ut av en dårlig jobb". "*Hadde denne verdens fyrster visst hvem han var, ville de ikke ha korsfestet herlighetens herre."*

Men med den kristne burde det være helt annerledes.

Ikke bare bør erkjennelsen av Guds overherredømme frembringe gudsfrykt, fullstendig lydighet og total resignasjon i oss.

Men det bør få oss til å si som David: *"Velsign Herren, min sjel, og alt som er i meg, velsign hans hellige navn"*.

Apostelen Paulus sa i **Efeserbrevet 5:20**: *"Takk alltid Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn."*

Kan du takke Herren for at han har latt deg gå gjennom prøvelser, sykdommer og plager?

Det er på dette punktet vår sjelelige tilstand ofte blir satt på prøve. Hvorfor er det slik? Fordi det er så mye egenvilje i hver og en av oss.

Når ting går som vi ønsker, ser vi ut til å være veldig takknemlige overfor Gud; men hvordan handler vi når ting går i strid med våre planer og ønsker?

Vi tar det for gitt når den ekte kristne tar en reise med fly. Og når de kommer frem til bestemmelsesstedet, takker de Gud. Og selvfølgelig vet de at det er Gud som styrer alt; ellers ville de ha takket piloten, mekanikeren, bagasjebærerene osv.

Eller, hvis du driver forretning, ved avslutningen av en god uke, uttrykker du takknemlighet overfor giveren av alle gode (timelige) og alle fullkomne (åndelige) gaver. Og selvfølgelig fordi Gud leder alle kunder til din butikk.

Så langt, så bra.

Men tenk deg at det motsatte skjer. Sett at flyet mitt er forsinket i timevis, ville jeg da irritert meg og irritert meg; sett at det hadde et problem og krasjet. Eller er vi takknemlige for at forsinkelsen var til vårt eget beste?

Eller anta at jeg har hatt en dårlig uke i forretningen, eller at lynet slo ned i butikken min og satte den i brann, eller at innbruddstyver brøt seg inn og stjal alt som befant seg der. Hva da: Ser jeg Guds hånd i disse tingene?

Ta eksemplet med Job en gang til. Hva gjorde han da han opplevde tap etter tap? Murret han over "uflaks"? Forbannet han røverne? Murret han mot Gud? Nei; han bøyde seg for Ham i tilbedelse.

Det finnes ingen virkelig hvile for ditt stakkars hjerte før du lærer å se Guds hånd i alt. Men for at det skal skje, må troen vår være moden. Men hva er tro? Er det en blind godtroenhet? Er det å gi etter for skjebnen?

Nei, langt ifra. **Troen hviler på den levende Guds sikre ord**, og derfor kan vi si som i **Rom 8,28**: "*Vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud, for dem som er kalt etter hans plan*".

Og derfor vil troen alltid takke for alle ting. Troen kommer til uttrykk når vi kan, slik vi finner det i **Filipperbrevet 4,4**: "*Gled dere alltid i Herren*."

Legg merke til hvordan denne erkjennelsen av Guds suverenitet kommer til uttrykk i gudsfrykt, stilltiende lydighet, full resignasjon og dyp takknemlighet og glede, og hvordan Herren Jesus Kristus på en overlegen og fullkommen måte var et eksempel til etterfølgelse.

I alle ting har Herren Jesus etterlatt oss et eksempel til etterfølgelse. Men er ordene "*gudsfrykt*" noen gang knyttet til Hans navn? Du tenker på Jesus, og du tenker på gudsfrykt.

Husk nå at "*gudsfrykt*" ikke betyr en underdanig redsel, men snarere en barnlig underkastelse og ærbødighet, og husk også at "*frykt for Herren er begynnelsen til visdom*". Og Han var visdommen inkarnert. Derfor var han også den inkarnerte frykten for Far.

Ville det ikke heller være merkelig om "*gudsfrykt*" overhodet ikke ble nevnt i forbindelse med den som var den inkarnerte visdommen! En førstefødt sønn som skulle være et forbilde for alle sønner.

For et vidunderlig og dyrebart ord vi har i **Hebreerne 5,7**: "*Han som i sitt kjøds dager med sterke rop og tårer frembar bønner og påkallelser til ham som kunne frelse ham fra døden, og som ble bønnhørt for sin gudsfrykt*".

Hva var det annet enn "*gudsfrykt*" som fikk Herren Jesus til å være "*underdanig*" overfor Maria og Josef i sin barndom? Var det ikke "*gudsfrykt*", en barnekårlig underkastelse og ærbødighet for Gud som vi ser Ham vise?

Som broder Branham sa, jeg kan gjøre hva jeg vil, men alt jeg ønsker å gjøre er å behage Ham. Gud tvinger meg ikke til å gjøre noe, men hvis jeg elsker Ham, ønsker jeg å gjøre hva Han vil.

Luk 4,16 "*Og han kom til Nasaret, der han var oppvokst, og gikk inn i synagogen på sabbaten, slik han hadde for vane*."

Var det ikke "**gudsfrykt**" som fikk den inkarnerte Sønnen til å si, da han ble fristet av Satan til å falle ned og tilbe Ham: "Det **står skrevet: Du skal tilbe Herren din Gud, og ham alene skal du tjene**"?

Var det ikke "**gudsfrykt**" som fikk Ham til å si til den spedalske som ble renset, i **Matteus 8,4: "Gå din vei, vis deg for presten og gi ham den gaven som Moses har befalt"**?

Hvor fullkommen var ikke den lydigheten som Herren Jesus tilbød Gud, Faderen! Og når vi tenker over dette, la oss ikke miste av syne den forunderlige nåde som fikk Ham, som var i Guds skikkelse, til å bøye seg så lavt at Han tok på seg en tjeners skikkelse.

Og dermed bli brakt til det sted hvor lydighet var i ferd med å bli. Som den fullkomne tjener overgav han seg fullstendig til sin Fader.

Det ble sagt om Ham i **Jesaja 42:19 Hvem er blind, om ikke min tjener?**
Kan du tenke deg å ha en blind tjener? Ville du ende opp med å tjene ham?

eller døv som mitt sendebud som jeg sendte? Hvem er blind som den fullkomne, og blind som Herrens tjener?

Han var med andre ord blind og døv for alt annet enn Guds befalinger til ham.

Paulus sier i **Filipperbrevet 2,8: "Han ble lydig inntil døden, ja, til døden på korset"**.

Dette var en bevisst og intelligent lydighet.

Joh 10:17-18 "Derfor elsker min Far meg, fordi jeg gir mitt liv, for at jeg skal ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg legger det ned av meg selv.

Det er mitt valg, ikke ditt.

Jeg har makt til å legge den ned, og jeg har makt til å ta den opp igjen. Dette bud har jeg fått av min Far."

Og hva skal vi si om Sønnens absolutte resignasjon overfor Faderens vilje når det var full enighet mellom dem? Jesus sa i **Joh 6,38: "For jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min egen vilje, men hans vilje som har sendt meg"**.
Det er hele oppdraget mitt i livet.

Så hvem sin vilje tjener du i dag? Din egen eller din himmelske Faders vilje?

Og hvor fullt ut Han talte om denne påstanden i Skriften. Legg merke til Hans oppførsel i Getsemane! Det bitre "begeret", som holdes i Faderens hånd, blir presentert for Hans sinn.

Legg merke til at Hans holdning lærte oss å være saktmodige og ydmyke av hjertet. Husk at i hagen ser vi Ordet bli kjød i et fullkomment menneske. Og han var et forbilde for alle sønner.

Hans kropp dirret, hver nerve var på høykant, i tanken på de fysiske lidelsene som ventet ham. Hans hellige og følsomme natur krympet seg for de forferdelige ydmykelsene som ville bli påført ham.

Hans hjerte brast over den forferdelige "vanæren" som ble lagt foran ham. Kan du forestille deg å bli avvist av alle? Snur du deg denne veien, blir du avvist. Snur du deg den veien, blir du avvist. Alle hatet ham.

Hans ånd er svært urolig når han forutser den forferdelige konflikten med mørkets makt. Og fremfor alt er sjelen hans fylt av redsel ved tanken på å være atskilt fra Gud selv.

Slik utgyter han sin sjel til Faderen, og med sterk gråt og tårer utgyter han store blodsdråper. Og følg nå nøye med og lytt.

Lytt til ordene som falt fra hans velsignede lepper i **"Luk 22,42: "Far, om du vil, ta dette begeret fra meg, men la ikke min vilje, men din vilje skje."**

Her er underkastelsen personifisert. Her er resignasjonen til en suveren Guds velbehag uforlignelig vist. Jesus, vår eldre bror, har etterlatt oss et eksempel til etterfølgelse.

Han ble fristet på alle punkter slik vi er, for å vise oss hvordan vi skal leve ut vår dødelige natur! Likevel syndet Han ikke.

Hva skal vi si om Kristi absolutte resignasjon overfor Faderens vilje"? Vårt svar er at her, som overalt, var Han unik, uten sidestykke. I alle ting har Han forrang."

I Herren Jesus var det ingen opprørskhet som skulle brytes, men det er det i oss.

I hans hjerte var det ingenting som kunne undertrykkes, men det er det i oss. Var ikke dette en av grunnene til at han i profetiens språk sa: "*Jeg er en orm og ikke noe menneske.*" **Sal. 22:6**

En orm har ingen motstandskraft! Det var fordi det ikke fantes noen motstand i Ham, at Han kunne si: "*Mitt kjød er å gjøre den som har sendt meg.*" **Joh 4,34.**

Var det fordi han var i fullkommen overensstemmelse med Faderen i alle ting, at han sa: "*Jeg har lyst til å gjøre din vilje, Gud, din lov er i mitt hjerte*", **Salmene. 40:8.**

Tror du at Faderen hørte hans bønner? Ba han ikke til Faderen i Getsemane om at vi måtte ha den samme Doxa, de samme meninger, verdier og vurderinger som han hadde fått fra Faderen?

Gud må legge sine lover inn i våre sinn og skrive dem i våre hjerter **Hebreerne 8:10**, men Hans lov var allerede i Kristi hjerte!

For en vakker og slående illustrasjon av Kristi takknemlighet og glede som vi finner i **Matteus 11,1-30.**

Deretter får vi høre om folkets misnøye: De var verken fornøyd med Kristi glade budskap eller med Johannes' høytidelige budskap i **Matteus 11,16-20.**

For det tredje har vi den manglende omvendelsen i de byene hvor vår Herres mektigste gjerninger ble utført, i **Matteus 11,21-24.**

Og så leser vi: "Da svarte Jesus og sa i **Matteus 11,25:** "*Jeg takker deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige og har åpenbart det for de små*".

Legg merke til parallellavsnittet i **Luk 11,1-54.** Det åpner med å si: "*I den stunden frydet Jesus seg i ånden og sa: 'Jeg takker deg'*", osv. Å, her var underkastelse i sin reneste form.

Takker vi Gud når prøvelsene kommer over oss, for at han tar prøvelsen for å forme oss til å bli i Hans Sønns bilde?

Her var en som verden ble skapt av, men som i ydmykelsens dager, og i møte med sin avvisning, takknemlig og glad bøyde seg for "*himmelens og jordens Herres*" vilje.

Legg merke til hvordan gammeltestamentlige profetier også erklærte at "**Herrens Ånd**" skulle "**hvile over ham, visdommens og forstandens ånd, rådslutningens og maktens ånd, kunnskapens og Herrens frykts ånd**", **Jesaja 11,1-2**.

Og hvorfor lovte Han i **Efeserbrevet 1:18** å gi oss den samme **Ånden av visdom og åpenbaring i kunnskap om Ham**? Ga han den til oss for å frembringe et annet resultat i oss? Eller lovte Han dette for å frembringe den samme responsen hos oss?

Gud skapte oss til å være som seg selv. Små skapere. Ikke til å se på livet ut fra en boks, men til å tenke utenfor boksen. Det krever ikke visdommens og forstandens ånd å tenke som resten av menneskeheten. Det er det velmenende foreldre og besteforeldre prøver å gjøre med sine barn og barnebarn.

Oppdra barnet til å leve i en boks. Gi barnet alt, og i stedet for en mulighet til å utvikle sitt kreative lille sinn. Det er født inn i denne verden som en liten skaper; for å skape sine egne scenarier.

Det minner meg om en historie bror Don fortalte meg for mange år siden. Da sønnen hans, Joshua, ble testet for å begynne på skolen. Du husker sikkert ikke dette fordi du var for ung, De satte ham foran en labyrinthkasse og sa at det gjaldt å få den lille ballen fra startpunktet til målstreken.

De fleste barn tenker selvfølgelig i boksen og tenker: "Hvilken vei skal jeg gå med denne lille ballen? Og de prøver, og denne fungerer ikke. De prøver, denne faller i hullet. De prøver denne, men den går ingen steder. Og så sliter de.

Men lille Josva så på ballen, så alle hindringene som lå mellom start og mål, og i stedet for å gjøre det de andre barna hadde gjort før ham. Han plukket opp ballen og plasserte den på mållinjen. Han gjorde det på sekunder. Jobben var gjort på få sekunder i forhold til tiden det ville tatt å gjøre det på deres måte. Det er å tenke utenfor boksen. Det er slik Gud skapte oss til å være.

Og jeg tror det var akkurat som bror Don var, han var en liten skaper. Han kunne ta skrapstål og lage en bil. Han kunne ta vindfolien fra en semitrailer og lage et karosseri til bilen sin. Han var en mann som brukte sin gudgitte hjerne til å være kreativ og likte å skape ting og reparere ting.

La meg fortelle en historie som Ronald Reagan fortalte. Han sa at det fantes et forskningssenter som tok inn barn med problemer og studerte dem. En forelder kom med et barn som alltid var så negativt. De trodde de kunne endre holdningen hans, så de satte ham i et rom fullt av leker.

Etter en hel dag gikk de inn på rommet sammen med foreldrene hans, og alle lekene var ødelagte og lå i hauger.

De spurte gutten hvorfor han fortsatt var så sur og negativ til alt, og han sa at alle plastlekene gikk i stykker, at hjulene løsnet og at batteriene sluttet å virke. Alle opptreksfjærene gikk i stykker. Og flere andre grunner.

Så ble et annet barn satt ned i et rom fullt av hestemøkk. De lot ham være hele dagen, og da de kom tilbake, hadde gutten det kjempegøy. De så at han kastet gjødselbiter overalt.

Han hadde gravd seg gjennom haugen og flyttet den slik at man ikke engang kunne se at det hadde vært en haug. Han var så glad at han kastet gjødselbiter over alt, tii, tii, tii, det var det han sa. De spurte ham hvorfor han var så glad, og han sa: "Jeg bare vet at jeg kommer til å finne den ponnien et eller annet sted.

Vi tror vi kan kjøpe oss lykke fordi foreldrene våre ikke hadde så mye å gi. Men gi barnet ditt en skje og en haug med jord, og se hvordan det går i gang. Den skjeen blir en imaginær gravemaskin. Han går ut i sandhaugen, og så har han en gravemaskin. Han fyller den, og så bruker han den som en lastebil som frakter jord dit den skal. Eller den blir en dumper som frakter jorda over til neste haug. Eller den blir til en flygende tallerken. I sitt kreative sinn tenker han på flygende tallerkener. Små skapere, som storebroren vår.

Eller den blir en mikrofon, og han blir sanger eller predikant. Eller så er skjeen en girspak til hans imaginære Lamborghini. Og han kjører Lamborghinien sin. Han girer opp Lamborghinien.

Eller skjeen blir til en joystick foran en imaginær skjerm, og han kjører racerbilen sin gjennom kurvene på en racerbane. Eller skjeen blir til et fly. Eller en av de mange andre imaginære innretningene.

Det er det vi ble skapt til å være. Små skapere som vår storebror Jesus. Når livet gir deg sitroner, bør vi lage limonade.

Så hva bør vår holdning til Guds prøvelser være, når Han er en suveren Gud som utretter alle ting til vårt beste? Alt du går gjennom i dette livet er til prøvelse. Enten

tillater du Gud å forme deg i Hans Sønns bilde, eller så gjør du motstand ved å være sur.

1 Peter: 3-7 forteller oss. *Velsignet være vår Herre Jesu Kristi Gud og Fader, som etter sin rike miskunnhet har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde,*

4 *Til en arv (Wow.) uforgjengelig og ubesmittet, og som ikke forgår, og som er forbeholdt dere i himmelen,*

5 *som blir bevart ved Guds kraft gjennom tro (som er åpenbaring) til frelse som er rede til å bli åpenbart i den siste tid.*

6 . *Derfor gleder dere dere stort, selv om dere nå for en tid, om nødvendig, er i trange* kår på grunn av mangfoldige fristelser:

7 *for at prøvelsen av deres tro, som er mye mer dyrebar enn gull som forgår, selv om det blir prøvet med ild, skal bli funnet til pris og ære og herlighet når Jesus Kristus kommer til syne:*

8 *Ham som dere ikke har sett, men som dere elsker, og som dere, selv om dere nå ikke ser ham, likevel tror på ham, fryder dere med usigelig glede og full av herlighet:*

9 *og motta troens mål, deres sjelers frelse.*

Romerne 8:28 *Og vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud, for dem som er kalt etter hans hensikt. (ikke min, hans) 29 For dem som han forut kjente, dem forutbestemte han også til å bli likedannet med sin Sønns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre.*

30 *Og dem han forutbestemte, dem kalte han også; og dem han kalte, dem rettferdiggjorde han også; og dem han rettferdiggjorde, dem herliggjorde han også.*

Det er behov for en begrunnelse.

31 *Hva skal vi da si til disse ting? Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?*

Og så fortsetter apostelen Paulus med å si: Kan fare? Kan alle disse andre tingene? Ingenting kan skille oss fra Guds kjærlighet.

Så i stedet for å se på prøvelsene dine på en negativ måte: "Å, jeg har diabetes. Jeg har hatt slag. Jeg ble slått i munnen med et instrument. Tenk på det som å lagre gull, lagre skatter.

Tenk på alle de måtene Gud vil overraske deg på ved å hjelpe deg gjennom prøvelsene dine. Og hvilket utfall Han har for deg. Med andre ord, ikke se etter å si, åh, Gud, hvis du bare kan gjøre det på min måte, så vil det bli gjort riktig. Nei, nei, nei, nei. Du sier: "Å, Gud. Jeg ser frem til at du skal overraske meg, måten du kommer til å forandre alt dette på.

Så hvordan skal vi forholde oss til en Gud som er suveren?

Nr. 2) Det bør være en tilbedende tilbedelse. Guds suverenitet er ikke en tyrannisk despots suverenitet, men en uendelig vis og god **Gud** som utøver sin vilje! Og hvis Han er uendelig vis og god, tror du da at Han kommer til å gjøre en feil?

Fordi Gud er uendelig vis, kan han ikke ta feil, og fordi han er uendelig rettferdig, vil han ikke gjøre urett.

Her er da denne sannhetens dyrebarhet. Bare det faktum at Guds vilje kommer til **å frembringe alle ting til vårt beste**. Bør det fylle meg med frykt for det ukjente? Absolutt ikke. Men når jeg innser at Gud bare vil det som er godt for meg, blir mitt hjerte fylt av glede.

Da finner vi det endelige svaret på spørsmålet. Hva bør være vår holdning til Guds suverenitet? Den rette holdningen for oss er **gudsfrykt, stilltiende lydighet** og uforbeholden resignasjon, underkastelse og glede over å vite at Han elsker meg og vil mitt beste, og at Han er villig til å utvikle seg selv i meg.

Men ikke bare det, men erkjennelsen av Guds suverenitet, og erkjennelsen av at Suverenen selv er min Far, burde overvelde vårt hjerte og få oss til å bøye oss for Ham i tilbedende tilbedelse. Til enhver tid bør vi gjenta: "**Slik er det, Far, for slik synes det godt i dine øyne.**"

La oss bøye hodene våre i bønn.

Nådige Far, vi er så takknemlige, Herre, for at Du er vår Far og at Du har vår beste interesse i alt som skjer med oss. Og du vet, vi vet at alle ting vil virke sammen til det gode.

Så overrask meg, Herre, ved å ordne ting slik Du vil, til mitt beste. I Jesu navn ber vi. Amen.